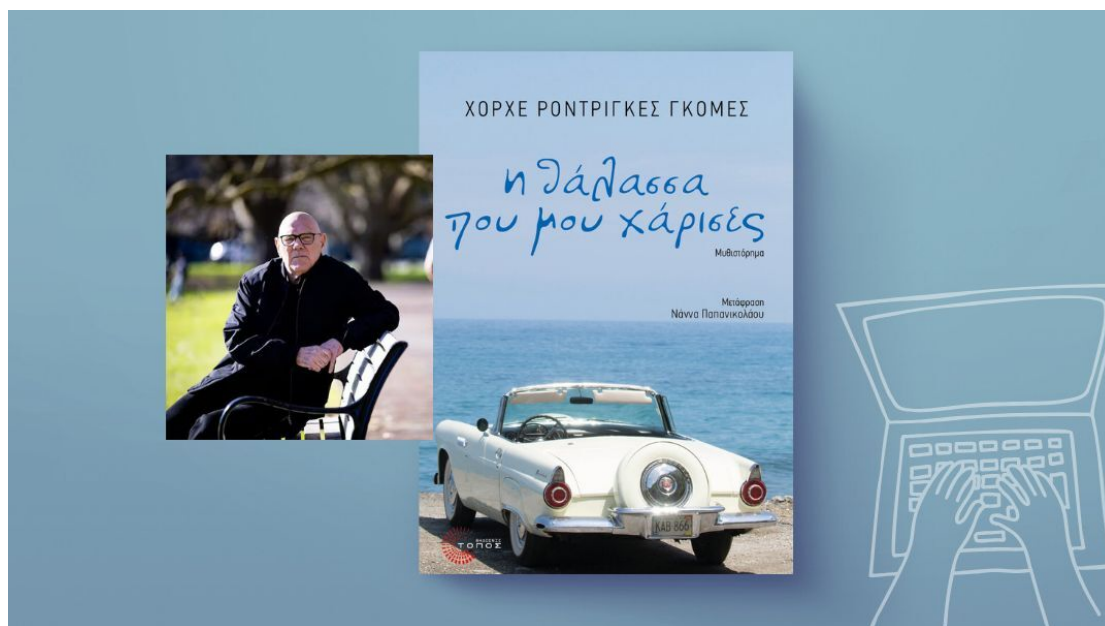

<https://www.athensvoice.gr/politismos/vivlio/975491/horhe-rodrigues-gomes-i-thalassa-pou-mou-harises/>

Βιβλίο

Χόρχε Ροντρίγκες Γκόμες, «Η θάλασσα που μου χάρισες»

Ένα ωμό, κλειστοφοβικό πολιτικό θρίλερ που επαναπροσδιορίζει το Caribbean noir

- 17.07.2026, 07:00
- [Κυριάκος Αθανασιάδης](#)
- 3' ΔΙΑΒΑΣΜΑ

Επιλογές

Χόρχε Ροντρίγκες Γκόμες, «Η θάλασσα που μου χάρισες»: Σκληρός ρεαλισμός, ερωτισμός και πολιτική παρακμή, σε έναν τόπο που η θάλασσά του ξεβράζει όλα τα σκοτεινά μυστικά της εξουσίας

Χόρχε Ροντρίγκες Γκόμες, «Η θάλασσα που μου χάρισες» (μετάφραση Νάννα Παπανικολάου, 192 σελίδες, Εκδόσεις Τόπος).

Η «Θάλασσα που μου χάρισες» («El mar que me regalas», 2023) του Χόρχε Ροντρίγκες Γκόμες από τη Βενεζουέλα είναι ένα σύγχρονο λατινοαμερικανικό νουάρ. Ένα πολιτικό θρίλερ σκληρού ρεαλισμού, ερωτισμού, εσωτερικευμένης βίας, και πικρού χιούμορ. Και δεν μοιάζει με τα άλλα νουάρ, τα αμερικάνικα και τα ευρωπαϊκά. Πουθενά. Όλα εδώ είναι ποτισμένα από την ιστορία, από την ενδημική διαφθορά, από μια βία που έχει καταντήσει συνηθισμένη, και από το αλάτι της Καραϊβικής. Γιατί εδώ είναι Βενεζουέλα, δεν είναι παίξε-γέλασε. Έχουμε να κάνουμε με ένα καθαρό Caribbean noir.

Όλα ξεκινούν —κι αυτό είναι εξόχως σημαντικό— τον Ιανουάριο του 1990, δηλαδή σχεδόν ένα χρόνο μετά το Καρακάσο, τη βίαιη λαϊκή εξέγερση στο Καρακάας, που ήρθε σαν αντίδραση στα μέτρα λιτότητας της κυβέρνησης του Κάρλος Αντρές Πέρεθ. Οι ταραχές ξεκίνησαν στις 27 Φεβρουαρίου 1989 από την πόλη Γκουαρένας, αλλά επεκτάθηκαν αμέσως στο Καρακάας με λεηλασίες, πυρπολήσεις και συγκρούσεις. Η κυβέρνηση κήρυξε κατάσταση πολιορκίας και έδωσε εντολή στον στρατό να επιβάλει την τάξη, με αποτέλεσμα την αιματηρή καταστολή των διαδηλώσεων. Αν και οι επίσημοι κυβερνητικοί αριθμοί ήταν χαμηλοί, και ολότελα ψευδείς, οι εκτιμήσεις ανεξάρτητων οργανώσεων και δικαστικών Αρχών κάνουν λόγο για κάποιες χιλιάδες νεκρούς και αγνοούμενους. Ήταν η αρχή του τέλους της σταθερότητας του Πούντο Φίχο, που κρατούσε από την ανατροπή του Χιμένες το 1958, και το σημείο καμπής που οδήγησε στην άνοδο του Ούγο Τσάβες και την έναρξη της Μπολιβαριανής Επανάστασης. Είπαμε: ιστορία, διαφθορά, βία, και ξανά πάλι από την αρχή — Καραϊβική.

Το βιβλίο αρχίζει με μια απαγωγή που μοιάζει —και είναι— περιορισμένης εμβέλειας. Ο Πολ Γουάιτ είναι Αμερικανός, στέλεχος μιας φαρμακευτικής πολυεθνικής. Και δεν είναι ακριβώς και ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου. Η απαγωγή του θα ταράξει τα νερά, καθώς η αυταρχική κυβέρνηση φοβάται πως πίσω της κρύβεται κάποιο κρυφό δίκτυο αριστερών ανταρτών. Καμία σχέση: είναι μια παρέα τριών απελπισμένων, που θέλουν τα λύτρα για να περάσουν, απλώς, πλούσια και ανέμελα τα επόμενα χρόνια της ζωής τους. Αλλά τι παρέα! Ο ιδιοφυής Χοντρός και η τρανς Μαρλίν είναι δύο σπουδαίοι χαρακτήρες, και θα θέλαμε πολύ να τους βλέπαμε και σε μια ταινία βασισμένη στο βιβλίο.

Το μυθιστόρημα, από την άλλη, είναι χτισμένο πάνω στις αισθήσεις. Οι ήρωες εδώ τρώνε, πίνουν και κάνουν σεξ, τόσο πολύ και με τέτοια ένταση, λες και αύριο είναι γραφτό να πέσει ένας μετεωρίτης πάνω στα κεφάλια τους, και να τελειώσουν όλα. Φοβούνται επίσης, τρέμουν από τον φόβο, αλλά τελικά κάνουν αυτό που είναι να κάνουν γιατί, από ένα σημείο και μετά, αντιλαμβάνονται πως τίποτε άλλο δεν έχει αξία. Και ίσως ποτέ να μην είχε.

Ο Γκόμες δουλεύει πάνω σε υλικό που ανήκει στο πολιτικό θρίλερ, με στοιχεία κατασκοπείας και εγκληματικής ίντριγκας, αλλά δεν περιορίζεται στους μηχανισμούς της πλοκής. Η απαγωγή είναι απλώς η αφορμή. Το ουσιαστικό πεδίο του βιβλίου είναι η αποσύνθεση: προσωπική και θεσμική, ερωτική και κοινωνική, πολιτική και «επαναστατική». Οι χαρακτήρες κινούνται σε έναν κόσμο όπου κανείς δεν διαθέτει καθαρά κίνητρα και κανείς δεν μπορεί να μείνει αλώβητος από τη βρομιά που τον περιβάλλει· και πράγματι, δεν μένει. Όλοι οι εμπλεκόμενοι κουβαλούν κάτι σκοτεινότερο, κρυφό, καμιά φορά μύχιο. Ουσιαστικά, δεν έχουμε κανέναν ήρωα εδώ, αλλά κλασικούς αντιήρωες, φορείς επιθυμιών, φόβων, και λαχτάρας. Περιστοιχίζονται από θάλασσα, από ζέστη, από άλλα σώματα, από υγρασία, από μια διάβρωση και μια πολιτική παρακμή που συνιστούν στοιχεία της ίδιας τής ατμόσφαιρας του τόπου. Και, κάποιες φορές, ως εκ θαύματος, αλλάζουν.

Σχετικό Άρθρο

Η βία επίσης εδώ είναι ένας τρόπος καθημερινής επικοινωνίας: είναι οικονομικές συναλλαγές, είναι βία σεξουαλική, κρατική πρακτική και ιδιωτική συνήθεια. Αντανακλαστικά, και η πρόζα είναι ωμή, σχεδόν ιδρωμένη, ενώ ο ρυθμός με τα μικρά κεφάλαια συνθέτει ένα κλειστοφοβικό ηθικό τοπίο γεμάτο ένταση, θυμίζοντας κινηματογραφικό μοντάζ. Επίσης: ας μην ψάξει ο αναγνώστης για κάποιου είδους παρηγοριά εδώ. Η κοινωνία που περιγράφεται στις σελίδες της «Θάλασσας» είναι

φτιαγμένη από ανθρώπους που επιβιώνουν, όσο επιβιώνουν, μέσα σε τυφλούς μηχανισμούς που τους καταπίνουν.

Τα κεφάλαια-πορτρέτα μερικών δευτερευόντων ηρώων είναι από τα καλύτερα του βιβλίου. Οι ωραίες παρατηρήσεις του Γκόμες για τα μικροπράγματα της καθημερινότητας, το αεικίνητο και προσεκτικό βλέμμα του, θα σας κάνουν συχνά να χαμογελάσετε. Και το τελευταίο, σπαρακτικό κεφάλαιο, θα σας γεμίσει δάκρυα τα μάτια.

Ωραία έκδοση, ωραία μετάφραση, ωραία καλοκαιρινή επιλογή.

Καράκας, δεκαετία του '90: Η ιστορία αρχίζει με την απαγωγή ενός γκρίνγκο, του Αμερικανού Πολ Γουάιτ, στελέχους φαρμακευτικής εταιρείας. Πρόκειται για μια φαινομενικά απλή και καθαρή δουλειά που εξελίσσεται όμως σε μια δίνη προδοσιών, αντικρουόμενων συμφερόντων, κατασκοπείας, σε ένα περιβάλλον οργής, επιθυμίας και θεσμικής σήψης. Στο φόντο η Βενεζουέλα του παρελθόντος, αληθινή όσο και φανταστική, την οποία κυβερνά ένας δικτάτορας-ανδρείκελο που θα έδινε τα πάντα για να βρεθεί μακριά από τα προβλήματα μιας αχάριστης χώρας.

Αν και έχει τη μορφή αστυνομικού μυθιστορήματος, Η θάλασσα που μου χάρισε είναι ταυτόχρονα ένα μυθιστόρημα πολιτικό και ερωτικό, που ξεδιπλώνει το χρονικό του αγωνιώδους 20ού αιώνα, όπου πρωταγωνιστούν ο τρόμος και η γελοιότητα. Ο «βρόμικος ρεαλισμός» του Χόρχε Ροντρίγκες Γκόμες αναγνωρίζει ότι το κακό είναι ίδιον του ανθρώπου, όπως η μούργα κάτω απ' το νύχι, και κατορθώνει να το ξεγυμνώσει και να το φέρει στο προσκήνιο.

Ένα σκοτεινό και ανησυχητικό μυθιστόρημα, λαμπερό και φιλόδοξο, σαν την άγρια θάλασσα που πληγώνει τα μάτια και μόνο που την κοιτάξεις.

Ο Χόρχε Ροντρίγκες Γκόμες (*Jorge Rodríguez Gómez*) είναι ψυχίατρος, πολιτικός και συγγραφέας, με τη σειρά να αλλάζει ανάλογα με την εποχή. Σήμερα είναι πρόεδρος της Εθνοσυνέλευσης της Βενεζουέλας. Από τα ηγετικά στελέχη της Μπολιβαριανής Επανάστασης, έχει υπηρετήσει ως πρόεδρος του Εθνικού Εκλογικού Συμβουλίου (2005-2006), αντιπρόεδρος της Μπολιβαριανής Δημοκρατίας της Βενεζουέλας (2007-2008), δήμαρχος του Καράκας (2008-2017) και υπουργός Επικοινωνίας (2017-2020). Ως συγγραφέας έχει να επιδείξει ένα πολύ σημαντικό πεζογραφικό έργο. Το 1998 κέρδισε τον Διαγωνισμό Διηγήματος της εφημερίδας *El Nacional* και το 2000 η ποιητική συλλογή του *El sueño de los ciegos* (Το όνειρο των τυφλών, εκδόσεις Comala) του χάρισε την ειδική μνεία της Λατινοαμερικάνικης Μπιενάλε Λογοτεχνίας «José Rafael Pocaterra». Το μυθιστόρημα «Η θάλασσα που μου χάρισε» («*El mar que me regales*») κυκλοφόρησε το 2023 και θεωρείται από τα καλύτερα νουάρ μυθιστορήματα των τελευταίων χρόνων στην περιοχή της Καραϊβικής.